

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๘ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๕

สายกิเลส สายธรรม

ลำดับลำดับไปนี้ประชาชนชาวพุทธเราก็จะรู้ภาษาของโลก ภาษาของธรรม หรือภาษากิเลส ภาษาของธรรม ไปในตัวนั้นแหละ เพราะภาษาที่เราเทศน์นี้ไม่มีใคร ออกใช้ใหม่ นี่ละคือภาษาของธรรมแท้ ตรงไปตรงมา ภาษาของกิเลสมันอ้อมอ้อม ๆ ไม่ไปตามความจริง ไปเจอที่หลบก็หลบ ๆ ไป เพราะกิเลสอยู่ตรงกลาง ไปโดนกิเลสไม่ได้มันผิดผีกิเลส เข้าใจใหม่ แต่ธรรมนี้ผีกิเลสใหญ่อยู่ตรงไหนใส่เข้าตรงนั้นเลย เป็นอย่างนั้นนะ ฟัน้องทั้งหลายจะได้เห็นได้ยินเสียงภาษาธรรม เราพูดตรง ๆ เป็นภาษาธรรม ที่เจตนาจะมีแบบโลก มีเจตนาอย่างโลกคือกิเลส เจตนาแฝง ๆ เจตนาหลบหลีก เจตนาอะไรแล้วแต่ เรื่องของกิเลสมีเจตนาจะหลบหลีกจากความจริง ๆ ไม่เข้าสู่ความจริง แต่ธรรมะนี้ตรงแน่นอน

เพราะฉะนั้นภาษาของธรรมจึงไม่มีเล่ห์มีเหลี่ยม ตรงไปตรงมาเลย สำหรับผู้เทศน์ก็ต้องเทศน์ไปตามภาษาของธรรม จะไม่มีเจตนาที่จะพูดดูดำว่ากล่าว หรือพูดหยาบพูดโลนพูดสกปรกโสภณมดั่งที่กิเลสหาเรื่องมาโจมตีนั้นนะ ธรรมะไม่มี มีแต่ความจริง ๆ ล้วน ๆ แต่กิเลสมันหาอย่างนั้นมันบอกอย่างนั้น เพราะไม่มีอะไรเกินกิเลสเรื่องชอบยอแล้วชอบที่สุดเลย ชอบยอมากคือกิเลส กิเลสไม่อยู่กับอะไร อยู่กับความยกยอปอปั้น ธรรมะอยู่กับความจริง ไม่มีอะไรบกพร่องธรรมะพอที่จะมาตัดออกหรือจะมาเพิ่มเติม ธรรมะไม่มี มีแต่ตรงไปตรงมา แต่กิเลสมีความบกพร่องทิวโหยตลอดเวลา จึงต้องได้สั่งได้เสริมได้ยกได้ยกกันอยู่ตลอด

อันนี้แม้แต่สัตว์ก็แบบเดียวกันกับมนุษย์ ชอบยอ เข้าใจใหม่ คำว่าชอบยอคือชอบยกย่องชอบยอ เราเห็นได้ชัด มีหมาตัวหนึ่งหุตูบ ๆ น่ารัก เตี้ย ๆ เขาเลี้ยงไว้ รู้ภาษามนุษย์เราได้ดี เขาบอกว่าหมาตัวนี้รู้ภาษามนุษย์เราได้ดี ที่เราพูดเหล่านี้เขาเข้าใจ เขาก็นอนอยู่ หุตูบ ๆ น่ารัก เตี้ย ๆ เราพูดอะไร ๆ เขารู้เรื่องหมด เช่นอย่างให้เขาลงน้ำเขาก็ลง ให้เขาไปไหนเขาไปได้เลย พอว่าให้ลงน้ำเขาก็ลง มันมีสระน้ำอยู่ที่เขาเลี้ยงปลา สระเล็ก ๆ เท่าห้องนี้ละมัง เขาเลี้ยงปลาไว้ บอกให้เขาลงสระน้ำเขาก็ลง ปูบปับลูกขึ้นวิ่งเลย โอ้ย ไม่เอาละ ๆ บอกเฉย ๆ ไม่ได้สั่งให้ลงนี่นะ พูดตามเรื่องเฉย ๆ บอกให้เขาลงน้ำเขาก็ลงปูบปับ บอกไม่เอาแหละพูดเฉย ๆ ไม่ได้บอกให้ลง เขาก็กลับมานอน

ที่นี้พอบทสุดท้าย พอจบลงคือเราพูดธรรมดาเสียงธรรมดา เขาจะฟังเหมือนไม่มีหูนะ นอนนิ่ง ที่นี้บทสุดท้ายเจ้าของเขาก็สรุปความ พอบทสุดท้ายเขาบอกว่า ใ้บ้า

เท่านั้นละนะ พูดว่าไอ้บ้า ไม่ได้พูดเสียงดังนะ เขาก็นอนฟัง พอสุดท้ายเขาก็บอกว่าไอ้บ้า ฮ่า ๆ ขึ้นเลย นั่นเห็นไหมล่ะเขาไม่ชอบตำหนิติเตียน ขึ้นฮ่า ๆ เลย เราขบขัน เราเห็นเองนี่ เราไปฉันทันในบ้านเขา

นี่พูดถึงเรื่องกิเลสมีแต่ชอบยกชอบยอ ผิดก็ให้พลิกบอกว่าเป็นถูก ยอเขาให้เป็นถูกไปอย่างงั้น นี่บรรดาผู้ฟังอรรถพิงธรรมทั้งหลาย เรื่องราวทั้งหมดมีแต่กิเลสกลืนเอาไว้ ๆ คำพูดคำจาภาษาสำนวนอะไรก็แล้วแต่ ต้องให้เป็นเรื่องไพเราะเพราะพริ้งอ่อนหวานนึ่มนวล นี่เป็นภาษาของกิเลสที่กิเลสใช้กับโลกเรื่อยมาใช้อย่างนี้ ภาษาของธรรมไม่ค่อยมี ถ้าว่าธรรมก็ธรรมไปเรียนมาจากกิเลส ถ้าเรียนมาจากตำรับตำรา ไปเรียนมาก็เป็นภาษาของกิเลสมาด้วยกัน พูดจึงเป็นเรื่องไปตามภาษากิเลสทั้งหมด ควรจะทบทวนจะตีจะตบจะต๋อยกิเลสตรงไหนไม่ยอมทำ เพราะกิเลสไม่ให้ทำ ก็อ่านตามตำรับตำราไปอย่างงั้นแหละ

สุดท้ายก็เหมือนไอ้ตูปนั้นแหละ จบท้ายก็ต้องลงว่า เจริญพร นี่กิเลสชอบ กิเลสมันชอบอย่างนั้น ธรรมไม่มี แล้วพูดก็วกเข้ามาหาที่เรานำธรรมมาเทศน์นี้ คนทั้งหลายจะแปลกหูแปลกตาแปลกใจ จนถึงลงกันเป็นส่วนมากกว่า หลวงตานี้พูดหยาบพูดโลนพูดดุดุด่า หลวงตานี้เป็นพระหยาบโลนไม่ได้เหมือนพระทั้งหลาย นี่กิเลสโจมตีเข้าใจใหม่ ตามเรื่องของกิเลสที่เข้ามาต่อต้านธรรมก็ต้องต่อต้านอย่างนี้ ความจริงเขาไม่พูดจริงหรือเท็จประการใดที่พูดไปนั้นเขาไม่คำนึง เขาคำนึงแต่ว่าหยาบว่าโลน คือเขาไม่ไปแตะเขา

นี่ก็เริ่มออกมาเรื่อย ๆ ภาษาธรรมออกมา ให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบ การเทศนาว่าการนี้เราไม่เคยคำนึงถึงความดูต่ำว่ากล่าว ว่าหนักว่าเบาว่าสกปรกโสมนอะไรไม่มี เป็นทางเดินของธรรม ไม่ว่าหยาบว่าโลนว่าอะไร ๆ เป็นภาษาของธรรม เป็นทางเดินของธรรม ธรรมจะก้าวเดินไปตามนั้น สูงก็ไปตามสูง ต่ำไปตามต่ำ เหมือนเราเดินทาง ขึ้นเนินขึ้นเขา ที่ลุ่มที่ดอนก็ขึ้นลงตามนั้น ธรรมะก็ไปตามตรง เป็นอย่างงั้น ไม่มีเจตนาที่ว่าหยาบว่าโลนดังกิเลสหาเรื่องใส่ซะ นี่ก็เริ่มออกมานานแล้ว บางทีเอาถึงขนาดหนัก ๆ ฟังซิ คือหนักจุดลากอย่างแรง ไม่ใช่หนักขย่ำลงให้แหลกนะ จุดลากขึ้นมาจากหล่มจากลึกจากฟืนจากไฟอย่างรุนแรง ลากขึ้นมา นี่ก็เป็นภาษาธรรม นี่เขาก็ว่าดู เข้าใจไหมล่ะ คือจุดลากออกจากหล่มจากลึกจากฟืนจากไฟ ถ้าเบา ๆ ไม่ทันมันจะเสียการณ์ใช้ไหมล่ะ ลากเร็ว ๆ เอาอย่างแรง ๆ เบาก็ไม่ได้ นั่น ภาษาธรรมหนักก็หนักอย่างนั้นเสีย ไม่ใช่หนักแบบเหยียบย่ำทำลาย หนักแบบจุดแบบลากขึ้นต่างหาก ภาษาธรรมเป็นอย่างนั้น

สำหรับโลกทั้งหลายโลกกิเลส การพูดทั้งนี้เราไม่ได้ตำหนิผู้หนึ่งผู้ใดนะ เราพูดตามแถวแนวของกิเลสมันเดินแถวไหนเดินทางใด ธรรมเดินทางใดต่างหากนะ พูดสายทางของกิเลสและสายทางของธรรมเดินมันต่างกัน สายธรรมเดินไปตามความจริง สายกิเลสเดินไปตามความยกยอสรรเสริญ อ้อม ๆ แอ้ม ๆ ไม่ไปตามความจริง หลบนั้นหลีกนี้ไปเสียกิเลส ส่วนธรรมตรงไปตรงมา เช่นอย่างที่ว่าหุหนวกหรือตาบอดหรือ นี่กิเลสต้องต้านทานอย่างรุนแรง หว่าพูดหยาบพูดโลน พูดโหดร้ายทารุณ ว่าอย่างนั้นนะ ความจริงจุดขึ้นแรง ๆ เข้าใจไหม มันบอดมันอยู่ในที่หล่มลึก เราลากขึ้นอย่างรุนแรง ว่าตาบอดไม่เห็นเธอ คือท่านเห็นมาแล้วนี่คือภัย ท่านพ้นมาแล้ว ยังไม่พากันเห็นเธอ จับจุดขึ้นมาอย่างแรง นี่กิเลสมันก็ว่าหยาบว่าโลนว่าโหดร้ายไปเสีย ความจริงธรรมะจุดออกจากพื้นจากไฟอย่างรุนแรง เข้าใจไหม ลากขึ้นให้ทันเหตุทันการณั้ ธรรมะท่านเป็นอย่างนั้นต่างหาก ท่านไม่ได้มีแบบกิเลส

ที่เห็นก็คือ เจ้าของต้องเห็นแล้วเป็นแล้ววิธีการต่อสู้ทุกแบบทุกฉบับ ระหว่างกิเลสกับธรรมบนหัวใจของผู้บำเพ็ญ ผู้บำเพ็ญธรรมนั้นแหละเป็นผู้ที่รู้เรื่องของกิเลสและธรรมได้ดี วิธีการต่อกรกันแบบไหน ๆ จะผ่านอันนี้ทั้งหมดก่อนที่จะออกเป็นธรรมเทศนาว่าการสอนโลกทั่ว ๆ ไป ท่านเป็นผู้ผ่านมาแล้วทั้งนั้น ๆ เพราะฉะนั้นการพูดท่านจึงไม่มีอึดมีอั้น พูดตามหลักความจริงล้วน ๆ ไปเลย

ที่นี้เราไม่ได้ปฏิบัติ เรียนแต่ตำรับตำรา ไม่เห็นเพลงของกิเลสกับธรรมต่อยกันบนเวทีคือหัวใจมันก็พูดไม่ถูก เราตำหนิใครก็ไม่ได้นะ มันเป็นอย่างนั้นด้วยกัน เวลาไปเจอเข้าจ้ง ๆ แล้วจะให้พูดว่ายังไง ก็มันเห็นจ้ง ๆ อยู่นี้ หายสงสัย พูดได้อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย จึงได้บอกพี่น้องทั้งหลายว่า นี่ภาษาธรรมเริ่มออกแทรกกับโลกเข้าไปแล้วนะโลกจะให้เห็นได้ยินได้ฟัง ดีไม่ดีได้ตื่นตื่นกัน ตื่นเป็นแบบ ๒ อย่าง ตื่นตื่นเป็นไปในทางธรรม ตื่นตื่นหลบภัยก็มี ดูถูกเหยียดหยามตำหนิติเตียนก็มี นี่เป็นเรื่องของกิเลสที่ว่านี้ ถ้าตื่นตื่นดีใจเป็นเรื่องของธรรม ท่านจุดท่านลากเท่าไรยิ่งปืนเลย ๆ นั้นต่างกัน

ผ่านเข้าไปในหัวใจแล้วก็รู้เอง การเทศนาว่าการนี้ไม่ออกมาจากหัวใจจะออกมาจากไหน หัวใจเป็นผู้ขึ้นเวทีแล้วนี่ต่อกรกับกิเลส ในสามแดนโลกธาตุนี้มารวมอยู่ที่หัวใจ สंहारกันที่หัวใจด้วยธรรมซึ่งอยู่ในหัวใจอันเดียวกัน ผ่านพ้นไปเสร็จแล้วท่านก็พูดได้อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย พูดด้วยความลื้มตา ท่านเห็นทุกอย่าง ทั้งกิเลสท่านก็เห็นทั้งธรรมท่านก็เห็นเต็มหัวใจของท่าน แล้วการเทศนาว่าการทำไมจะเทศน์ไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย ทั้งฝ่ายดีฝ่ายชั่ว ฝ่ายกิเลสฝ่ายธรรม เทศน์เต็มเม็ดเต็มหน่วยเหมือนกันหมด น้ำหนักเท่ากัน

ธรรมะที่เราเทศน์นี้เราก็พูดอย่างนี้ ใครจะตำหนิติเตียนยังงไรก็ไม่เคยสนใจ เพราะการตำหนินั้นไม่ใช่ความจริง ความจริงคือที่แสดงออกนี้ต่างหาก ความจริงมียังงไรก็ออกตามหลักความจริง ๆ ใครจะตำหนิติเตียนอะไร ๆ จึงไม่มีคำว่าห้วน ถ้าห้วนไปก็ผิดจากหลักความจริง มันก็ปลอมไปเสีย เข้าใจไหม ถ้าเป็นความจริงก็ตรงไปตรงมาตามหลักความจริงแท้ เราจึงไม่เคยเป็นอารมณ์ว่าเทศน์อย่างนั้นโลกจะตำหนิอย่างนั้นจะติเตียนอย่างนี้ จะโจมตีอย่างนั้น โลกไม่พอใจอย่างนี้ เวลาได้เทศน์แล้วจะไม่สนใจกับสิ่งเหล่านี้เลย จะมีแต่เรื่องของธรรมและทางเดินของธรรม สูงต่ำหนักเบาเล็กน้อยนี้ทางเดิน จะก้าวไปตามนี้เรื่อย ๆ ไปเลยเท่านั้น เรื่องของธรรมเป็นอย่างนั้นไม่เป็นอย่างอื่น

ถ้าหากว่าจะมาห้วนไหวอย่างงั้น ธรรมก็เหมือนโลก ถูกโลกเหยียบย่ำทำลาย ธรรมงโงหัวไม่ขึ้น ธรรมเป็นธรรมแล้วต้องไปเลย ตรงไปตรงมาเรียกว่าธรรมเป็นธรรม รือถอนกิเลสได้อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย ถ้าผู้ปฏิบัติตามที่ท่านแสดงออกด้วยความเต็มเม็ดเต็มหน่วยแล้ว จะเป็นประโยชน์ทั่วถึงกัน เราจึงได้เตือนเสมอ ถึงขนาดหลับหูหลับตาหรือ ก็ว่าออกมาแรงนี้ เราเคยว่ามาแล้ว เราไม่มีอย่างทีกิเลสตำหนิ เรามีแต่จุดขึ้น ๆ ลากขึ้น ๆ หนักบ้างเบาบ้างตามแต่ความริบถ้วนหรือไม่ริบถ้วน เหตุการณ์มันบอกยังงไรบ้าง มันบอกอยู่ในนั้น ควรจะเร่งก็เร่ง ควรจะหนักก็หนัก ควรจะจุดลากเอากันอย่างหนัก

เห็นไหมพระพุทธเจ้าทรงแสดงธรรมอนุပ္พพิกธา ๔ เห็นไหมละ นี่เรียงลำดับอนุပ္พพิกธา แปลว่า การแสดงธรรมไปโดยลำดับ เมื่อแปลตามศัพท์นี้แล้วนะ การแสดงธรรมเป็นลำดับ คือเหมือนเครื่องบินเหินฟ้า ขึ้นจากสนามที่แรกก็ค่อยเหินขึ้น ๆ เหินขึ้นเรื่อย ๆ แล้วก็บึ่งเลย ธรรมะก็เทศน์ตั้งแต่เรื่องทานเรื่องศีลเรื่องสวรรค์ขึ้นไปเรื่อย ๆ อาทีนพ เนกขัมมะ นั้นเห็นไหมขึ้นแล้วนะ พออาทีนพ เนกขัมมะ นั้นขึ้นแล้ว ทาน ศีล นี่พุงขึ้นไปก่อน พอได้ระดับแล้วก็ผิงเลย เรียกว่า อนุပ္พพิกธา ท่านแสดงอย่างนั้นทั้งสองประเภท ประเภทหนึ่งตรงเป้งเลยอย่างท่านเทศน์สอนเบญจวัคคีย์ทั้งห้านี้ผู้พร้อมแล้วนี้จะมาวุ่นอะไรกับพื้นเพนี้ ผู้นี้พร้อมแล้วก็ใส่บั้ง เทวเม ภิกขเว อนุตทา ปพฺพชิติน น เสวิตพฺพา ขึ้นไปเลยทีเดียว

ท่านไม่ถามว่า ศีลเป็นยังงไร ทานเป็นยังงไร ท่านไม่ถาม เพราะท่านเหล่านี้บำเพ็ญในธรรมขั้นนี้ที่จะก้าวอยู่แล้ว ด้วยอำนาจแห่งทาน ศีล เหล่านี้หนุนขึ้นมาแล้ว อยู่ในขั้นนี้แล้วส่งต่อเลย เข้าใจไหมละ ไม่ใช่ท่านผู้บำเพ็ญธรรมขั้นสูงแล้วจะไม่มีทานมีศีล มีเป็นพื้นฐานส่งมาแล้ว จนถึงระดับนี้แล้วก็ส่งเลย เข้าใจไหมละ เทศน์อริยสัจ ๔

เป่ง ๆ เลย ทุกข์ อริยสัจจ์ชาติปีทุกข์า ชราปีทุกข์า เรื่อยไป แล้วก็สำเร็จเป็นมรรค เป็นผลขึ้นมาในเวลานั้น มีพระอัญญาโกณฑัญญะ เป็นต้น

ลำดับต่อมา ก็เทศน์ อนัตตลักขณสูตร เปิดเผยหมด อนิจจัง ทุกข์ อนตตา ให้ ปล่อย ๆ หมดเลย ทั้งสามประเภทนี้ไม่ควรยึดควรจับถือไว้ นี่คือพินคือไฟ แน่ถึงขั้นที่ ควรปล่อยให้ปล่อย ถึงขั้นที่ควรเกาะให้เกาะไปก่อน เหมือนเราเดินตามทางหรือขึ้น บ้านใด เมื่อยังไม่ถึงที่หมายแล้ว บ้านใดเป็นของสำคัญที่เราจะต้องถือบ้านใดเป็นสำคัญ ทางเดินเป็นสำคัญแยกแยะไปไหนไม่ได้ ต้องตรงตามทาง เมื่อถึงที่แล้วจะมายุงอะไร ทางก็เพื่อที่อันนี้ บ้านใดก็เพื่อที่อันนี้ ขึ้นมาถึงแล้วไปยุ่งกับบ้านใดหาอะไร แน่ บึงเลย ธรรมะเป็นชั้น ๆ อย่างนั้น

เพราะฉะนั้นการเทศน์สอนทั่ว ๆ ไปกับเทศน์สอนพระล้วน ๆ จึงผิดกันมากทีเดียว จึงแยกประเภทเป็น ๓ ประเภทด้วยกัน ประเภทแกงหม้อใหญ่ เทศน์สาธตธรรม ทั่ว ๆ ไป ให้ได้ประโยชน์ทั่วถึงกัน ตามขั้นตามภูมิแห่งนิสสัยวาสนาบุญญาบารมีของผู้มา ได้ยินได้ฟัง จากนั้นก็แกงหม้อเล็ก ผู้นี้ก้าวแล้วที่จะขึ้นแกงหม้อเล็ก แกงหม้อจิวพุ่งเลย แบบ เทวเม ภิกขเว แหละ พุง ๆ เรื่อย ๆ ไปอย่างนั้น ผู้ที่จิตใจมีความสงบร่มเย็นควร แก่มรรคแก่ผลซึ่งเป็นธรรมขั้นสูงต่อไปแล้วก็ส่งเลย ๆ นี่ต่างกันท่านเทศน์

เพราะฉะนั้นที่เราเทศน์นี้เราไม่ได้วัดรอยนะ มันหากเป็นโดยหลักธรรมชาติ ประเภทนี้ควรเทศน์ขึ้นไหน ๆ มันจะบอกในตัวของมันเองเลย เพราะฉะนั้นการเทศน์ มันจึงออกไปตามลำดับลำดับ เทศน์สอนพระสำหรับพระวัดป่าบ้านตาดนี้ ส่วนมากมัก จะมีแต่แกงหม้อเล็กขึ้นไป หม้อเล็กหม้อจิวขึ้นไปเรื่อย ๆ เวลานี้ธรรมเหล่านี้ก็จะออกไปทางอินเทอร์เน็ตเหมือนกันนะ ดูว่าออกแล้ว แล้วแต่ใครจะมาเลือกเอาตอนไหน กันทีใด สูงต่ำขนาดไหน ก็เลือกในอินเทอร์เน็ต ได้ทราบมาว่าอย่างนั้นนะ ดูว่าออก แล้ว ให้เขาได้เลือกฟังทุกอย่างในธรรมของเรา

เราพูดอย่างเปิดอกเราไม่มีสงสัยในธรรมบรรดาที่แสดงมาแล้ว ทั้งที่ธรรมเป็น พื้นฐาน ธรรมเป็นลำดับลำดับ แกงหม้อใหญ่ หม้อเล็ก หม้อจิว เราเทศน์ไปอย่างเต็ม เม็ดเต็มหน่วยทุกอย่าง ถอดออกมาจากหัวใจล้วน ๆ เพราะฉะนั้นจึงว่า ตาบอดอยู่หรือ อย่างว่านั้นซิเข้าใจไหมละ พระพุทธเจ้า สวาททั้งหลายท่านเจ้าครอบครัวโลกธาตุตาของท่าน ตาใจ พวกเราขังบอดอยู่หรือ ตามันใสยิ่งกว่าตาแมว คนหนึ่งอยากได้ ๑๐ ตามันก็บอด ด้วยกัน มันบอดที่ใจ ยังหลับตาอยู่หรือ หลับตาใน เมื่อไรจะตื่น นั้น ตื่นบ้างซิ พระ พุทธเจ้ามาประกาศศาสนาเป็นคู่แข่งของกิเลส ปราบกิเลส ช่วยมานานเท่าไรแล้ว ทำไม ไม่เอามาปราบ

เข้าทางจงกรมก็ให้กิเลสไปปราบอยู่ทางจงกรม ด้วยความเชื่อฆ่าเหล่าไหล ไม่มีสติตั้งเสีย ถ้านั่งก็นั่งเป็นหัวต่อไม่มีสติตั้งเหม่อลอยไปเสีย แนะ มันก็ไม่ได้เรื่องได้ราว มีแต่กิเลสเอาไปเป็นเครื่องมือ ๆ ถ้าเรื่องธรรมเป็นเครื่องมือแล้ว อยู่ที่ไหนสติตั้งต้องระมัดระวังตัวเองเสมอ นั่นเรียกว่าเป็นผู้มีธรรม ยืนเดินนั่งนอนเป็นธรรมทั้งนั้น ต่างกันนะ ท่านสอนมาเท่าไรเป็นยังไงพวกเรายังไม่ตื่นอยู่หรือ หรือนอนยังไม่พอหรือนอนจนตายก็ก๊วกก๊อลป้มาแล้ว ควรจะรู้สึกตัวตื่นบ้าง พิตกันบ้างสูักันบ้าง

สู้กับกิเลสนี้มีทางดีตลอดนะ นักขนาดไหนก็มีทางดีไปตลอด แต่ปล่อยตามกิเลสนี้จมไปเรื่อย ๆ อะไรก็เอาความสะดวกเข้าว่า ๆ นั่นละคือทางของกิเลส ทางศีลทางธรรม กิเลสปกขวกปกหนามไว้กันทางไว้หมด ไม้ให้ไป มันก็ไม่อยากไป ไปวัดไปวาไม่อยากไป เพราะกิเลสกันเอาไว้ด้วยความลึกลับของมัน มันดึงดูดให้ไปทางของมันเสีย ทางนี้ไม่อยากให้ไป มันไม่อยากไปก็คือกิเลสแทรกเข้าแล้วเป็นเรา เราก็มียากไป ไปวัดไปวาฟังธรรมจำศีลทำบุญให้ท่านไม่อยากไป เรื่องกิเลสมันกันไว้ขนาดนี้ เวลามันเปิดมันเห็นหมดจะว้ายังไง

ก็ดังที่พูดที่ว่า ทำความเพียรนี้เดินจงกรมก็จะหลับบนทางจงกรม นี่เวลามันไม่เอาไหนนะ มันเป็นเรื่อง ๆ ในหัวใจดวงนี้ จะว้ายังไง เดินจงกรมก็เชื่อ ๆ ซ่า ๆ ตามทางจงกรม ทั้งเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า ทั้งอยากหลับอยากนอน มีหน้าซ้ำฉันจ้งหันแล้วใหม่ ๆ เราไม่อยากว่าฉันจ้งหันนะ มันเข้ากันไม่ได้ แต่สะแตกข้าวชาวบ้านเขามาใหม่ ๆ ว้างั้นเหมาะ แล้วมานอนใจอยู่ที่นี่ ว้างั้นถูกต้องดีนะ เขาไม่ได้ให้ท่านมาด้วยกินแล้วให้นอนนะ ให้เถ่อ ให้หิวโหยอยากหลับอยากนอนอย่างนี้นะ เขาให้ท่านมาเพื่อสร้างบุญสร้างกุศลเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนาด้วยความขยันหมั่นเพียรต่างหากนะ นั่น มันไม่ไปทางนั้นละซิ มันลงทางนี้ มันเป็นอย่างนั้นนะ

นี่เวลากิเลสมีกำลังกล้า พิตไปพิตมาเอากันไปกันมากก็มีช่องทางได้ สักเดียวเห็นช่องทางแล้วที่นี้ขยับขึ้น ต่อไปนี้ความขี้เกียจขี้คร้าน อ่อนแอตะเกียกตะกายมันก็ค่อยลดลง ๆ ทางนี้ก็ค่อยดีขึ้น ๆ ที่นี้ก็เอาแล้ว นั่นเห็นไหมละ เมื่อทางกิเลสที่มันปิดบังเอาไว้ ปกขวกปกหนามเอาไว้ นั่น เปิดกว้างออกไปหมดด้วยธรรมแล้ว มันก็จำ ๆ ที่นี้ก็พุ่งเลย นั่น ก็เป็นอย่างนั้นที่เคยพูดให้ฟัง ถอดออกมาจากหัวใจทั้งนั้นมาพูดนี่นะ ไม่ได้เอามาจากที่ไหน ไม่ได้โหว่โหว่อด เรียนธรรมพระพุทธเจ้า ธรรมพระพุทธเจ้าสอนว่ายังไงปฏิบัติยังไงเห็นผลยังไงก็เอามาพูดให้ฟัง เป็นอย่างนั้นนะ เวลามันได้เปิดกว้างแล้วที่นี้รอไม่ได้ ถึงขั้นแล้วนี่ ถึงขั้นรอไม่ได้ก็มี ตายก็ตายเลย ที่จะให้ถ้อยถ้อยไม่ได้ นั่นฟังซิ

นี่ละอำนาจของธรรมก็พูดไว้หมด เรียกว่า อัตโนมัตถ์แล้วนั่น ถ้างั้นขั้นอัตโนมัตถ์แล้วมีแต่ตายทั้งนั้นแหละ ไม่ตายต้องให้พ้น ให้พ้นตลอด ๆ จะเป็นจะตายไม่สนใจ นี่

แหละธรรมเมื่อได้ก้าวแล้วเป็นอย่างนั้น จากหัวใจดวงลุ่มลูกคลุกคลานนี้ละ ถ้าได้พืดได้
 เหวี่ยงต่อสู้อันมันหากมีทางที่จะเป็นไปได้คนเรา ถ้าจะปล่อยตามมันเรื่อย ๆ จมไป
 เรื่อย ๆ นะ ตั้งก็ปตั้งก็กลับก็มีแต่ศพของเราคนเดียวแหละทั่วโลกธาตุ เราจะว่าไม่มีศพ
 เราหรือ แดนโลกธาตุมีแต่ศพของเราศพของเขาสับปนกันเต็มไปหมด เพราะความ
 นอนใจ ก็เลสลากไป ๆ ลงตายกองกันอยู่ที่นี่ ก็เลสลากไปเพื่อตายกองกัน ธรรมลากออก
 ๆ จากการตายกองกัน ให้หลุดให้พ้น วุสิต พุทฺทมจริย กต กรรมิย นาปริ อิตถตตตยา
 ตติ ปชานาติ ได้เสร็จแล้วการรบราฆ่าฟันกับกิเลสซึ่งเป็นตัวมหากภัยได้สิ้นสุดลงไปแล้ว
 นั้น วุสิต พุทฺทมจริย เสร็จกิจแล้วในงานเข้าศึกอันใหญ่หลวงคือฆ่ากิเลสชำระกิเลส กต
 กรรมิย กิจที่ควรที่จะทำเราได้ทำเสร็จแล้ว ควรนั้นคือการละกิเลส สร้างความดี เราทำ
 เรียบร้อยแล้ว ทำกิจอื่นที่จะให้ยิ่งกว่านี้ไปอีกไม่มีแล้ว ตั้งแต่วันนั้นต่อไป พระพุทธเจ้า
 พระอรหันต์ไม่เคยได้ชำระกิเลส ไม่เคยได้ต่อสู้กิเลสอีกเลย ตั้งแต่กิเลสมันเสื่อมลงไป
 แล้ว นั้นแหละสุขบรมสุข เป็นนิพพานเที่ยงตลอดไปเลยที่นี่

เราต้องการไหม นิพพานเที่ยง ความสุขบรมสุขตลอดไปเลย กับความจมตลอด
 ไปเลยด้วยความทุกข์อันนี้ เราต้องการอันไหน ถ้าเราต้องการความทุกข์จมไปเลยอย่าง
 นี้ ก็ให้สั่งสมความขี้เกียจขี้คร้านท้อแท้อ่อนแอ แล้วอย่าฟังเสียงครูเสียงอาจารย์ อย่าฟัง
 เสียงอรรถเสียงธรรม ให้กิเลสลากไปอย่างนี้ตลอด จะจมอย่างนี้ตลอดไป เข้าใจไหมละ
 ถ้าฟังเสียงครูเสียงอาจารย์ สมกับตัวของเราเป็นผู้รับผิดชอบตัวเราเอง ต้องพืดต้อง
 เหวี่ยงต่อสู้อันมัน มันถึงถูก เข้าใจแล้วหรือ สู้อันมันก็เป็นอย่างนั้น พระพุทธเจ้าพ้น
 ทุกข์ได้ด้วยความเพียร ไม่ได้พ้นด้วยความเกียจคร้านนะ วิริเยณ ทุกขมจฺเจติ ผู้ที่จะ
 หลุดพ้นจากทุกข์ได้ เพราะความเพียรต่างหาก ไม่ได้เพราะความขี้เกียจขี้คร้านท่าน
 สอนไว้แล้ว พระพุทธเจ้า พระสงฆ์สาวกเต็มไปด้วยความเพียรนี้ทั้งนั้น ไม่ได้เต็มด้วย
 ความเกียจคร้านนะ พวกกันจำเอา เอาเท่านั้นแหละ วันนี้พูดเพียงเท่านี้

อ่านธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ทาง Internet www.Luangta.com